SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 109. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 10, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 10-го ЧЕРВНЯ 1988 Ч. 109. РІК XCV.

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНС ЗАТВЕРДИВ ПЛЯН ВІДКРИТТЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО БЮРА У ВАШІНҐТОНІ

ОБГОВОРИВ І ПОСТАНОВИВ ЗАТВЕРДИТИ РАДУ ДИРЕКТОРІВ ДЛЯ КАНАДИ

Союзівка. — У середу, 8-го червня ц.р., тут на власній культурно-відпочинковій Оселі Союзівці розпочались річні наради Головного Уряду Українського Народного Союзу, які триватимуть до п'ятниці, 10-го червня включно. В нарадах, які розпочалися короткою святочною церемонією біля пам'ятника Т. Шевченка, патрона УНС із святочним словом головного предсідника УНС д-ра Івана О. Фліса, беруть участь члени Головного Уряду обрані на 31-ій Конвенції, а саме: головний предсідник д-р І. Фліс, головний директор для Канади мгр Іван Геврик, заступниця головного предсідника Глорія Пашен, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук; Головна Контрольна Комісія: д-р Нестор Олесницький, інж. Анатолій Дорошенко, Степан Гавриш; головні радні: Василь Пастушок, Андрій Джуль, Тарас Максимович, Роман Татарський, Текля Мороз, Тарас Шмагала, Володимир Квас, Евген Іванців, Галина Олек-Скатт, Андрій Кейбіда, Василь Дідюк, Олександер Худолій і Мирон Спольський та головний редактор „Свободи" Зенон Снилик. З почесних членів Головного Уряду участь беруть: проф. д-р Ярослав Падох, Дженовефа Жеребняк, д-р Анна Чопик, Анна Гарас, Марія Душник і Володимир Запаранюк. Оправдали свою неприсутність: заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, головний контролер о. митрат Степан Біляк і головний контролер Леонід Філь.

Після поклону Тарасові Шевченкові коло його пам'ятника, що його здвигнув скульптор світової слави Олександер Архипенко, присутні перейшли до великої залі „Веселка", де і відбулося формальне відкриття нарад, яке започатковував вступним словом головний предсідник д-р І. Фліс, який коротко зупинився на історії постання УНСоюзу, нагадав членам Головного Уряду про великі обов'язки, що стоять перед ними і які треба буде реалізувати в найближчих роках, щоб не тільки втримати на відповідному рівні УНС, найбільшу і найактивнішу українську установу, яка має славне минуле, але розбудувати її до теперішніх потреб нашого членства і українського народу. Він при тому пригадав, що публікації УНС — „Свобода", „Український Тижневик" і дитячий журнал „Веселка" продовжують квалітативно і совісно служити українським спільнотам у З'єднаних Стейтах Америки і Канади і посередньо цілій українській діяспорі у вільному світі.

Д-р І. Фліс попросив головного радного В. Дідюка перевести традиційну молитву, чим започатковано вступні наради. Постанням з місць і хвилиною мовчанки вшановано померлих головного радного Володимира Гавриляка і колишнього головного організатора Василя Оріховського та всіх членів, які померли в минулому році.

Після прийняття порядку нарад і відчитання та прийняття протоколу з минулорічних нарад проголошено комісії: організаційну, жіночих справ, молоді, культури, преси і публічних зв'язків, канадських справ, старших віком союзовців, фінансову, спортову, резолюційну, виховну, комісію для справ відзначення 1000-ліття Християнства в Україні, Союзівки і братської діяльности.

У першому дні нарад, після вичерпної інформації головного радного Е. Іванціва, Головний Уряд затвердив плян відкриття, вже від 1-го липня цього року, Інформаційного Бюра УНС у Вашінгтоні з передумовою, що Е. Іванців прийме на переходовий час керівництво Бюром і в міжчасі підшукає собі відповідних кваліфікованих асистентів. Продискутовано і прийнято постанову про покликання до життя Ради Директорів для Канади, яка складатиметься з канадських членів Головного Уряду. Цю справу реферували д-р І. Фліс і директор УНС для Канади мгр І. Геврик і д-р Н. Олесницький, який, як адвокат, займався виясненням правної сторони створення такої Ради.

У дискусії над обидвома справами брали участь: д-р Н. Олесницький, Г. Жеребняк, Г. Пашен, І. Геврик, С. Гавриш, Т. Мороз, Г. Олек-Скатт, В. Пастушок, В. Дідюк і В. Квас. Кваліфікативні відповіді давали: д-р І. Фліс, В. Сохан, Ю. Дячук та інші члени Головного Уряду. При тій нагоді д-р Н. Олесницький розповів присутнім докладно про справу латиша Кунгіса. До справи відкриття Інформаційного Бюра УНС у Вашінгтоні зголосилися найбільше дискутантів, які підкреслювали, що Бюро повинно служити не тільки для УНС, але для цілої української громади в ЗСА.

У середу ввечорі, 8-го червня і у четвер, 9-го червня інтенсивно працювали перечислені вище комісії, бо часу залишилося небагато з огляду на обмежений час річних нарад.

Напередодні відкриття нарад, тобто у вівторок, 7-го червня тут засідала стипендійна комісія УНС, яка звітуватиме зі своєї праці на одній із пленарних сесій. На четвер передбачені звіти головних редакторів — „Свободи" і „Українського Тижневика", Комісії Оборони Української Спадщини, архітекта у справі будови приміщень для працівників Союзівки, координатора братської діяльности, професійних продавців забезпечення, а ввечорі заплянований бенкет з участю запрошених гостей. Очевидно на більшу частину дня складатимуться звіти членів Головного Уряду УНС та дискусія над ними.

У кінцевому дні нарад, тобто у п'ятницю, 10-го червня, звітуватимуть комісії, відбудеться схвалення резолюцій і рекомендацій, затвердження бюджету, обговорення справи місця чергової Конвенції УНС в 1990 році та інші ухвали.

В ТОРОНТО ВЕЛИЧАВО ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ ЄДНОСТИ

Торонто. — У неділю, 29-го травня ц.р., відбулося в Торонто заходом Торонтонського Відділу КУК, що його очолює інж. Ярослав Соколик, соборне і дуже успішне відзначення Дня Української Єдности. Як відомо цей День Української Єдности проголосив Секретаріят Конгресу Вільних Українців для всієї української діяспори.

День Української Єдности розпочався тим, що в усіх українських католицьких і православних церквах одну хвилину дзвонили дзвони.

О год. 3-ій по полудні біля будинку провінційного парляменту відправив Владика Ізидор Борецький у співслуженні митрофорного протоієрея УПЦеркви Петра Бублика і 20 католицьких і православних священиків Молебень. Від Української Баптистської Церкви був присутній пастор Степан Тимців.

Після Молебня Владика І. Борецький виголосив відповідну до хвилини проповідь, у якій з'ясував ролю Церкви в житті українського народу, переслідування Церкви за часів російських царів, а потім після Першої і Другої світової війн, як також переслідування Церков під теперішню пору та про їх підпільну діяльність в Україні.

Після того почалася програма, якою проводив голова Клюбу Бизнесменів і Професіоналістів у Торонто д-р Ярослав Шудрак. З відповідними промовами про 1000-річчя Християнства в Україні та про дію наших підпільних Церков в Україні виступили заступник прем'єра Канади і посол з Ветревілл у Альберті Дан Мазанковський і посол до федерального парляменту Андрій Вітер. Обидва промовці виголосили частину своїх промов по-українськи.

Потім сформувався похід, в якому взяли участь численні учасники маніфестації. У своїх одностроях виступила молодь Пласту і СУМ, дивізійники і упісти. Дуже гарно зарепрезентувались українські молодечі ансамблі, що працюють під проводом мгра Василя Кардаша. Були й в своїх гарних одностроях барабанщики, члени мішаного хору у народних одягах. Похід очолювали прапороносці з українським і канадським національними прапорами, потім йшли прапороносці з церковними хоругвами і з хрестами та з багатьма прапорами пластовими, сумівськими, дивізійними, упівськими і карпатських січовиків. Похід замикали священики з Владикою І. Борецьким. Похід тривав півгодини і закінчився біля міської ратуші. До походу приграва оркестра Молодечих ансамблів. Коло 100 учасників походу несли англомовні транспаранти з написами „1000-річчя Християнства в Україні".

У другій частині маніфестації, що відбулася біля міської ратуші і якою вміло проводив двомовно д-р Я. Шудрак, виступили з промовами радний міста Торонто Василь Бойчук, Йосиф Тереля і колишній провінційний посол Юрій Шимко. Маніфестацію закінчив молитвою митрат о. Петро Бублик, а всі учасники при акомпаньяменті духової оркестри маестра Василя Кардаша відспівали „Ще не вмерла Україна" і молитву „Боже великий".

Англомовні щоденники подали добре і прихильне звідомлення про цю маніфестацію; про неї були також короткі згадки на телевізійних і радіових передачах. Англомовні газети подали, що було близько 4,000 учасників, а порядкова поліція уважає, що було коло 5,000.

У КИЄВІ СВЯТКУВАЛИ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА

Джерзі Сіті, Н. Дж. (ЗП УГГ). — У неділю, 5-го червня біля пам'ятника св. Володимира в Києві відбулося урочисте святкування тисячолітнього ювілею християнства на Україні. Свято, в якому взяло участь кількасот людей, влаштував Український Культурологічний Клюб.

Під магнітофонний запис церковних дзвонів люди ставили біля підніжжя пам'ятника воскові свічки. Так само на магнітофонному записові почалася Божественна Літургія. Проте невдовзі після початку Літургії уповноважений Комітету в справах релігії Сікорський попередив голову клюбу С. Набоку, що учасників буде притягнено до кримінальної відповідальности, якщо вони не припинять служити Службу Божу, хреститися і ставити свічки до пам'ятника князеві Володимирові. Бо за законом, мовляв, заборонено прилюдно пропагувати релігію.

Службу Божу припинили. З коротким словом від імені Ради Клюбу до присутніх звернувся Сергій Набока, пізніше член Ради Клюбу Олесь Шевченко прочитав скорочений текст звернення Папи Івана Павла ІІ до учасників IV синоду Української Католицької Церкви. Молоді учасники святкування читали релігійні вірші Григорія Сковороди, Тараса Шевченка, Павла Тичини.

Відомий український мислитель Евген Сверстюк прочитав свій есей з нагоди Тисячоліття Християнства на Україні. Він, зокрема, сказав:

„Навернення до християнства у нашій історичній свідомості починається ще від Христового Апостола Андрія Первозванного, що благословив Київські гори і простягав на них перший хрест... Розквіт духовної культури Київської Русі — це факт історії. На цьому вистояв український народ, попри руїни і пожежі храмів попри навали орд і вічні війни владолюбних князів земних... Українська духовість не була на службі у володарів світу. Вона живила в народі дух незалежності в тимчасових перемогах на сцені історії. Вона підтримувала дух демократизму і християнські республіканські ідеали.

Сильні світу цього, так само, як і багаті, — завжди були в полоні скарбів земних. Духовенство часто мало ту саму слабість людську. Вони ставили Церкву собі на службу — і тоді народ волів покидати ту церкву разом з її владиками.

...Росія справді з нашою допомогою підкосила Оттоманську імперію, але що з того, коли православну віру царі довільно використовували лише як знаряддя, а церкву поставили в кріпосну залежність? Що з того, коли український люд змушений був тікати від єдиновірного царя в державу „бусурман", бо там більше і волі, і людяности?

...Найбільшої руїни зазнала Українська Автокефальна Церква, що вирізнилася з Російської після краху імперії, але незабаром була

(Закінчення на стор. 3)

Делеґація Ватикану повезла до Ґорбачова листа від Папи

Рим. — Велика делегація представників Ватикану відлетіла в середу, 8-го червня ц.р., до Москви, щоб взяти участь в офіційних святкуваннях там 1000-річчя Християнства. Делегація повезла зі собою листа Папи Івана Павла ІІ до М. Горбачова. Як інформує речник Ватикану Джоквін Наварро-Валлс, цього листа, що написаний російською мовою, вручить М. Горбачову голова делегації, державний секретар, кардинал Агостіно Касаролі. Лист має бути написаний в дружньому тоні із заохотою до дальшого діялогу між державами для полагодження існуючих конфліктів. У ньому Папа Іван Павло ІІ висловлює надію, що зміни, які заходять в СССР, принесуть більшу релігійну свободу. Однак уважають, що цей лист це лише формальність, а насправді побажання Папи Івана Павла ІІ будуть висловлені у публічній заяві кардинала А. Касаролі, коли він буде мати промови у Кремлі та в Большом театрі.

Кардинал А. Касаролі очолює ватиканську делегацію до Москви. Перед виїздом у короткому інтерв'ю для телебачення він заявив, що Ватикан з великим зацікавленням слідкує за наслідками „перестройки" і що тепер можна дійсно мати надію на поправу обставин.

Помимо різних спроб, Ватикан ніколи не мав дипломатичних зв'язків із ССР, хоча постійно є спроби переговорів і контактів. Як підкреслює чужинецька преса, найважнішими застереженнями Ватикану до СССР є переслідування католиків у Литві і відмова совєтського уряду визнати Українську Католицьку Церкву.

П'єса „Ярослав Мудрий" у Філядельфії

Філядельфія, Па. — В неділю, 19-го червня, ц.р., о год. 4-ій по полудні в Зеллербах театрі, Анненберг центру Пенсильванійського університету, 3680 Валнат вул., Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької під протекторатом Метрополітального комітету в Ню Йорку для відзначення Тисячоліття Християнства в Україні поставить п'єсу Івана Кочерги „Ярослав Мудрий". Постановка Лідії Крушельницької мучика Ігоря Соневицького, хореографія Роми Приймич-Бохачевської, мистецьке оформлення постановки Володимира Клеха реквізит Ані Фаріон і Оксани Гельбської, світло Юрія Гречила, звукові ефекти Марка Сидорака, а костюми Л. Крушельницької. Продаж квитків в крамницях Дора, Космос і Оріон. Паркування авт напроти театру. За точнішими інформаціями телефонувати до УОКЦ (215) 663-1166.

Американський клюб відзначив М. Оришкевич

Клівленд. — Мирослава Орищкевич, широко відома серед української спільноти як ініціяторка і збирач українських стрічок для сліпців, була відзначена окремою нагородою Ротарі Клюбу за свою працю в цій ділянці. Відзначення відбулося в часі бенкету у четвер, 19-го травня ц.р.

М. Орищкевич вже від семи років займається збіркою і награнням українських книжок для сліпців, і сьогодні в цьому українському відділі Товариства для незрячих міста Клівленду знаходиться 627 заголовків книжок на стрічках в українській мові.

М. Оришкевич

Маючи спеціяльний фаховий вишкіл в цій ділянці, М. Орищкевич, працює вже від 1960 року в Товаристві для незрячих, а від 1981 року зайнялася відділом таких книжок на стрічці для українських незрячих. Цей відділ поширився дуже гарно та з кожним роком має більше зацікавлених. П'ять бібліотек у Канаді вже закупило копії цих українських стрічок для використання серед своїх читачів. Стрічками користуються українці не лише в ЗСА, але також в інших місцях поселення — в Австралії, Бразилії, Західній Німеччині і Канаді.

Американці оцінили належно велику добровільну працю, що її виконує М. Орищкевич і нагорода популярного Ротарі Клюбу є цього найкращим доказом.

ЗБОРИ УНД-ому

Ню Йорк. — Тут в неділю, 19-го червня ц.р., о год. 2-ій по полудні в приміщенні Українського Народного Дому 140 — 142 Друга авеню, відбудуться Звичайні загальні збори удільників Українського Народного Дому.

„Ню Йорк Пост" пише про московський спосіб релігійного сприймання

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Нюйоркський щоденник „Ню Йорк Пост" з датою 7-го червня ц.р. помістив під таким заголовком редакційну статтю, у якій він стверджує, що це парадокс святкувати 1000-річчя Християнства в Москві, яке розпочинається цього тижня, з участю релігійних представників цілого світу. Автор цієї статті слушно уважає, що кремлівські достойники просто „пірвали" собі це святкування з України, яка не є частиною Росії, а частиною Совєтського Союзу. І тут „Ню Йорк Пост" інформує, що коли князь Володимир постановив з народом прийняти християнство — це було в Києві, який сотні миль віддалений від Москви, місця, де тепер узурпують собі святкування 1000-річчя того Християнства. А московські князі появилися щойно у XIII сторіччі, коли монголи знищили київське князівство.

Але, — стверджує стаття, — сьогодні не може відбуватися ніяке святкування у Києві, бо і Українська Католицька і Православна Церкви є у підпіллі і не було б кому проводити релігійні церемонії, тому що провідники обох цих Церков є саме або в тюрмах, або в підпіллі, або в екзилі, а вірні тих Церков збираються на Богослуження потаємно в приватних домах чи знищених, опущених будівлях. Не краще обставини є для вірних Російської Православної Церкви, контрольованої совєтським урядом, бо і вони не можуть свобідно виявляти свою віру. Але, не зважаючи на це, закінчує редакційну статтю „Ню Йорк Пост", — на терені СССР сьогодні є все ще 40 до 50 мільйонів віруючих не лише православних але католиків і баптистів. Треба надіятися — кінчає статтю „Ню Йорк Пост", що ці делегати зрозуміють як обманює їх совєтський уряд тим 1000-річчям.

В НЮ ЙОРКУ ГІДНО ВІДЗНАЧИЛИ СЛ. П. ПОЛК. Є. КОНОВАЛЬЦЯ У 50-РІЧЧЯ ЙОГО СМЕРТИ

Ню Йорк (В. Левенець). — Заходами Громадського комітету тут в неділю, 5-го червня ц.р., у приміщенні Українського Народного Дому при Другій авеню відбулось гідне вшанування сл. п. полк. Евгена Коновальця у 50-річчя його невіджалуваної смерти, зглядно вбивства аґентом комуно-московської імперії 23-го травня 1938 року в Ротердамі, Голляндія.

Тієї ж неділі були відправлені в багатьох українських церквах Богослужби, або Панахиди за душу Покійного команданта київських Січових Стрільців, Української Військової Організації (УВО) і першого голови Проводу Організації Українських Націоналістів (ОУН), від першого Конгресу тієї організації в 1929 році. Панахида в церкві св. Юра правилась після Богослужби о год. 12-ій із зорганізованою участю з прапорами багатьох громадських, жіночих, комбатантських, молодечих та інших організацій. Панахиду відправляв о. Лаврентій Лавринюк, ЧСВВ, який виголосив коротку проповідь присвячену Е. Коновальцеві і тій організації, яку він очолював. Співав хор ім. Митрополита Андрея Шептицького під диригентурою Андрія Добрянського.

О год. 2:30 по полудні українська громада майже виповнили велику залю УН Дому. Серед учасників було багато однодумців ідеології українського націоналізму і взагалі людей послідовних у своїй політичній і громадській праці, покоління, яке до кінця свого життя „не схилює в діл прапора", а держить його високо діючи згідно з декальогом українського націоналіста: „Здобудеш Українську Державу, або загинеш в боротьбі за неї".

Добре підготовлене свято відкрив коротким вступним словом д-р Богдан Шебунчак, речник ОДВУ, який привітав присутніх на залі редактора-сеньйора і учасника першого Конгресу ОУН Івана Кедрина-Рудницького і родичку сл. п. полк. Е. Коновальця ред. Ольгу Кузьмович, співробітника щоденника „Свобода" і автора багатьох статтей, репортажів, постійної кореспондентки ОКА та численних інформацій. Цілістю програми проводив ред. Ігор Длябога, голова Комітету Об'єднання Українсько - Американських Організацій — Метрополітального Відділу УККА.

Хочемо признатися щиро, що приємно було бути учасником цього релігійно-національного свята (це піднесення помічалося також серед усіх присутніх), переведеного на гідному високому рівні, об'єднаними силами, що і підкреслив І. Длябога кажучи, що легше стає на серці й на душі коли бачиш, як наші політичні і громадські керівники сидять на цьому святі рядом — плече в плече.

Принаймні біля 400 присутніх піднялися зі своїх місць, коли на залю вносили комбатанти, громадські організації, члени Пласту і СУМ-у організаційні прапори. Прапороносцями командував Атанас Кобрин, крайовий командант українсько-американських ветеранів. Пролунала команда перед прикрашеним червоними рожами портретом Голови ОУН: „Почесть дай!" Прапори залишились коло сцени до кінця академії.

Д-р Б. Шебунчак, відкри-

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ АФҐАНІСТАНУ Наджібулла заявив в Об'єднаних Націях, що він готовий затримати відтягнення совєтських військ з терену Афганістану так довго, як довго Пакистан продовжуватиме посилку зброї до афганських повстанців. Це була найгостріша промова президента проти Пакистану, якому він закидує зломання женевської угоди щодо невмішування у справи їхнього краю. Досі із терену Афганістану виїхало 34,000 совєтського війська. У цій самій промові Наджібулла висловився з великим признанням до ЗСА і з надією, що американці допоможуть відбудувати країну після дев'яти років війни.

МОСКВУ НАВІСТИЛА несподівана хвиля спеки, що доходила до 93 ступенів за Фаренгайтом. Це найвища температура яку занотовано на початку місяця червня. Члени філармонійної оркестри з Ню Йорку, що є тепер на гостинних виступах у Москві були змушені грати на концерті в сорочках із короткими рукавами, щоб охоронитися від горячі.

ОДНИМ ІЗ ДОКАЗІВ „гласности" в СССР є більша свобода рухів при різних демонстраціях, що тепер часто відбуваються. Хоч не змінено досі законів, щодо участи в демонстраціях на підставі яких можуть учасника арештувати, міліція має доручення встрявати лише тоді, коли є заворушення і брак дисципліни у таких виступах. Але все залежить від місцевих обставин і від того хто є учасником та яка ціль демонстрації.

В АМЕРИЦІ

ЗГІДНО ІЗ СТАТИСТИЧНИМИ даними, що їх виготовила фірма Крайового оцінення освітнього прогресу, то поворот у 70-их роках до так званих трьох підставових знань в американському шкільництві болай забезпечив випускників середніх шкіл в тому, що можуть собі дати раду зі звичайними математичними проблемами. Одначе ця сама статистика виказує, що жадного успіху не осягнено у розв'язках математичних проблем відповідних вікові та рокам навчання учнів середніх шкіл. Причинами такого стану являються в першу чергу учителі, які не зацікавлені своїми учнями ані їхнім навчанням і у висліді роблять предмети які викладають нудними і не цікавими.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ Департаменту оборони і Крайового управління аеронавтики і дослідження простору заявили, що ЗСА знаходиться перед ще одною кризою у своїх зусиллях міжпросторних полетів, а саме — браку ракетного палива. Виявляється, що це прямий наслідок минулорічної експльозії збірників ракетного палива на базі в Неваді. Цей брак буде найбільше відчуватися в наступному році та залишиться дошкульною проблемою приблизно до 1990 року.

КОНГРЕСОВЕ БЮРО технологічних оцінок, у своєму звіті подало, що інсталювати протиракетну оборонну систему в просторі ЗСА зрушать дуже скору реакцію Совєтського Союзу та тим самим розпічне змагання за мілітарне першенство в просторі.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ обидвох країн Америки і Данії потвердили звідомлення, що полагоджено суперечку про те чи кораблі НАТО озброєні нуклеарною зброєю могтимуть зупинятися в Данських портах. Згідно з домовленням кораблі НАТО могтимуть причалювати в портах Данії без стверджування чи заперечення, що вони мають на своїх суднах нуклеарну зброю.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Subscription: 1 year $40.00, 6 months $22.00, 3 months $12.00
UNA members 1 year $15.00. Change of address $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to: Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
(201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Передплата на рік $40.00, на півроку $22.00, на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки, money orders виставляти на: Svoboda
P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Спільне і розбіжне у Реґена і Ґорбачова

Насправді, то лише в одному пункті Роналд Реґен і Міхаїл Ґорбачов мають цей сам погляд, і то з цілком інших причин: бажання злагоди між ЗСА і СССР, щоб не було нової великої війни. Хоч за ідеологією Маркса-Леніна, комунізм повинен запанувати у всьому світі, СССР не всилі провокувати нової великої війни, дарма що своїм збройним арсеналом є могутньою потугою, яка перевищує вільний світ наземними родами зброї — танками, панцерними возами, числом гармат і незліченною масою піхоти. Але не може воювати на Заході проти 16 членських держав НАТО і на сході проти Китаю і Японії, не маючи в запіллі промислового потенціялу, не маючи змоги прохарчувати мільйонів змобілізованого війська і маючи волелюбний фермент в членських „республіках". Знову ж Америка не мала і не має імперіялістичних затій і основною програмою Реґена було і є гасло „мир і добробут".

Поза цією однією справою миру існує довга черга актуальних проблем, які різнять СССР і ЗСА, і в яких Реґен і Ґорбачов стоять на протилежних позиціях. Найперше — в обох цих країнах існують екстремно-суперечні системи. Коли під час минулотижневого перебування у Москві Реґен раз-у-раз підкреслював конечність прав людини в усіх країнах світу, то це Ґорбачову дуже не подобалося. Щоб показати, що в цій ділянці й Америка не свята, то совєтська аґентура в ЗСА звербувала гурток індіян, які на совєтський державний кошт полетіли до Москви із скаргою, що їм діється кривда. Всі знали, що це пропаґандивний трюк.

Поважні розбіжності існують в ідеологічній, політичній і мілітарній площинах. Ґорбачов усе ще не вірить, що запланована Реґеном нова зброя з використанням космічного простору, так звана „Зоряна війна" — це зброя оборонна, щоб унешкідливлювати на лету чужинні ракети, тільки зброя офенсивна, і все ще наполягає, щоб Реґен вирікся дальшого шукання за цією зброєю, чого Реґен ніяк не хоче. Ґорбачов домагається, щоб плянована редукція далекосяжних ракет охопила теж ракети на підводних човнах, на що не погоджується Реґен ані Рада НАТО. Речники НАТО, віддзеркалюючи теж становище Реґена, домагаються, щоб свої деклямації про мир Ґорбачов заманіфестував відтягненням бодай частини своїх наземних військ з Центральної Европи, з Чехо-Словаччини, Східньої Німеччини Мадярщини, — але Ґорбачов мовчить.

Реґен є проти того, щоб СССР грав активну ролю в ізраїльсько-арабському затяжному конфлікті. Ґорбачов вимагає скликання для цієї справи міжнародної конференції і щоб мати на такій конференції поважний голос — готов навіть відновити совєтсько-ізраїльські дипломатичні взаємини, зірвані Москвою у 1967 році. Реґен домагається, щоб СССР перестав „експортування" комунізму в далекі континенти і щоб тому наказав залежній від нього Кубі забрати з Анґолі своїх 20,000 вояків та, щоб припинив достави всякої зброї Нікараґуа, включно з бойовими гелікоптерами та панцерними возами. Немає ніяких познак, щоб таке сталося.

Реґен постійно твердить, що тривкого замирення між ЗСА і СССР так довго не буде, поки в СССР не змінять внутрішньої системи, поки будуть користуватися психіятрією для політичних цілей, поки будуть ставити перешкоди своїм громадянам, що прагнуть виїхати закордон і поки не буде привернена релігійна свобода. Совєтологи-реалісти правильно твердять, що це наївні вимоги Реґена, бо коли б здійснити ці вимоги, то комунізм сам себе заперечив би. Дружина президента Реґена Ненсі, якій показували в Ермітажі ікони (крадені, бо Московщина ніколи не мала власних іконописців і з Візантії, ікони прийшли на Україну, а не до Московщини) — коли тими іконами нахвалялася дружина Ґорбачова Раїса, то Ненсі звернула увагу: „Як можна захоплюватися і прославляти ікони і не сказати ні слова про релігію". Але відомо, що релігія була і є для большевиків „опіюмом для народу".

Не може бути щирої і дійсної співпраці між демократичним Заходом та їхнім лідером Америкою і комуністичною імперією, як не може бути „співпраці" між вогнем і водою. Максимою цієї співпраці є обосторонння нехіть воювати — і це добре, але більшого не можна сподіватися. І Вілліям Баклі каже правду в минулорічному „Дейлі Нюз", що, поминаючи конференцію на вершинах у Москві — „злюща імперія" існує далі.

Володимир Барагура

ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ — НЕПОВТОРНА НАГОДА ОБ'ЄДНАТИСЯ

„Єднайтеся, братайтеся"...
Т. Шевченко

Наше покоління має рідкісну, неповторну нагоду переживати Ювілей Тисячоліття офіційного уведення Христової віри державним актом на території Київської Руси-України, звідки вона випроменіла на інші українські території, які знаходилися поза межами Володимирівської імперії, а далі й на сусідські слов'янські території — Білорусь і Московію.

Історично невірним є твердження російської, а за нею й більшости західньої історіографії, буцім то великий князь Володимир охристив Росію, чи як недавно один телевізійний диктор у своїм наївнім невіжестві сказав, Совєтський Союз, аж професор Колюмбійського університету, знавець східньоевропейської проблематики справив його, що Хрищення в 988 році сталося в дніпровських водах Києва, а не на території пізнішої Московії, згодом Росії, але аж ніяк за останнього її перевтілення в 1917-22 роках — СССР.

Так само історично невірним є твердження російського науковця-дослідника Д. С. Ліхачева (1950 р.), буцім то, царгородський патріярх Полієвкт назвав княгиню-регентку Руси-України св. Ольгу „благословенною поміж російськими жінками",... бо патріярх не був ясновидцем, щоб у 975 році передбачити, що цар Петро І перезве Московію на Росію і що російська історіографія висуне твердження, мовляв, князь Володимир охристив неіснуючу ще на історичній сцені... Росію. Цю цитату подав Папа Іван Павло II у своїй енцикліці „Euntes in Mundum" („Ідіть у світ"), вживши вислову „russian women" і не спростувавши в примітці неправильности вислову російського автора.

Українське громадянство на поселеннях у вільному світі за своїми спроможностями, можливостями та засобами робить усі зусилля, щоб гідно відзначити цю вікопомну історично-державну й релігійно-церковну подію, яка мала благодійний вплив на всі різновиди національного життя тодішнього, сучасного й прийдешніх поколінь української нації. У межах вшанування й відзначення цієї події відбуваються величаві спільні релігійно-церковні святкування, науково-релігійні конференції українських та міжнародних учених-дослідників, присвячених цій проблематиці, проходить грандіозний видавничий плян випуску друкованої спадщини релігійних та релігійно-світських писань, задум заснувати університетську катедру української релігійної й філософської думки всіх віровизнань, величаві концерти, маніфестаційні походи, релігійні прощі на всекрайову й на місцеву міру українських спільнот у різних країнах поселення, вивершених всеукраїнським релігійним здвигом у Римі влітку ц. р., пропаґанда в пресі, радіо й телевізії, зокрема з метою спростувати невірні інформації про Хрищення України.

Всі ці вияви пошани до акту Хрищення Руси-України вимагають багато зусиль, труду, часу й матеріяльних засобів і натраплять інколи на критику своїх та непоборні перешкоди чужих.

Але найкращий, за словами І. Франка, „дар весільний" світлій події Хрищення України ми могли б скласти актом всенаціонального об'єднання, згоди й братньої любови. На жаль, ми ввійшли в період „зодягнення в Христа" з гріхом роз'єднання. Ми не здобулися на розкаяння, на взаємне всепрощення в ім'я добра нашого національного й релігійного життя, хоч простягнули ми руку згоди нашим недругам. А під час акту Хрищення Христос Спаситель, який в начало своєї науки поклав любов ближнього, правду, справедливість, у цей липневий день зійшов із небес у дніпровські води, щоб бути присутнім поміж новими віруючими в його науку. І великий князь Володимир увів Христову віру з наміром об'єднати всі українські племена, сцементувати їх ув одну націю й указати їй життьовий шлях — індивідуальний, громадський і національно-державницький згідно із вченням Сина Божого.

Останні події на міжнародному політичному полі показують, що ми здані виключно на власні сили і така горстка, як українська спільнота на поселеннях, не подолає всіх зазіхань і наступів противних нам сил, коли буде розсварена й роз'єднана, інколи із-за особистих причин, амбіції, зависти тощо.

Бачимо, що немає великої надії на визнання Української Католицької Церкви і на унезалежнення Української Православної Церкви від московської патріярхії й „Третього Риму" — Москви, що „гласность" стосується тільки росіян, що русифікація України проводиться нещадно далі, що совєтська влада має власну інтерпретацію розуміння „людських прав" та, що термін „права людини" стосується властиво тільки до „рефюзніків", але не до „дисидентів" чи „в'язнів сумління", про яких згадується лише периферійно „та інші".

Так часто деклямуємо з патосом слова Т. Шевченка „єднайтеся, братайтеся!", обнімітесь, брати мої, молю вас, благаю!" й цитуємо мольбу нашого Ґенія до Бога: „а всім нам людян на землі єдиномисліє пошли і братолюбіє подай!" І ось маємо унікальну нагоду, яка трапилася раз на тисячу років, здійснити ці Тарасові заклики, які досі є пустим звуком.

Актом внутрішнього розкаяння нашої національної душі, шляхом душевної обнови й усенаціонального об'єднання, ми склали б своїй батьківщині найкращий подарунок, якого вона так потребує в цей буремний час.

Михайло Кучер

Денаціоналізація московського комунізму

Про ролю московського націоналізму в період стабілізації большевицької влади свідчить кількість царських генералів, що зразу пішли на службу до большевиків для захисту „дорогої Росії" від поділу на національні держави. У грудні 1921 року 33.7 відс. командного складу Червоної армії були царські старшини. Солженіцин не перший раз критикує Захід за нерозуміння небезпеки з боку большевизму. І тут він ставить на карту свій досі великий авторитет, бо старається відділити „русскіх" від Комуністичної партії та режиму СССР. Він денаціоналізує носіїв влади в Москві, або позбавляє їх конкретної національности. Треба мати багато відваги, щоб написати: „душі русского народу дуже далекий воюючий націоналізм, а імперія йому неприємна".

І далі „Це безумство вважати русскіх" правлячою нацією в СССР". Одначе самі ж большевики з самого початку називали себе „партією російської мови", а Ленін писав про „національну гордість великорусів".

Москалів трудно відділити від режиму. Жадна партія не існує в порожнечі. Одночасно не можна заперечити, що в Комуністичній партії СССР багато неросіян.

Денаціоналізація московського комунізму нісенітниця, яка іґнорує національний склад КПСС та її апарат. Далі Солженіцин пише, що комуністична верхівка зі своєю старечою ідеологією мріє сісти на коня „русского націоналізму" для своїх імперських цілей. Тому допомагає Захід.

Отже з одного боку „русская" нація немає нічого спільного з воюючим націоналізмом і що їй чужі імперські стремління, а з — другого мріє про використання нічого іншого, як русского націоналізму. І той націоналізм добре служить для поневолення націй і держав краще, як виблідла комуністична ідеологія.

Щоб якось вилізти з таких протиріч, Солженіцин згадує антикомунізм серед русскіх. А ось Зіновьєв, відомий на Заході дисидент, пише зовсім щось інше. „Русскій комунізм і большевизм цілком відповідають русскім. Поки російський націоналізм не відречеться від імперської політики, доти всі поневолені народи будуть розглядати „русскіх" як поневолювачів, що несуть загрозу цілому світові.

Вже прийшов час і для Солженіцина також запитати себе, чому отой „русскій нарід" ототожнюють з комунізмом. Чому так думають цілі народи, чому вони в тому „русскому народі" бачать національну і політичну базу КПСС? Чому також ототожнюють з Росією? Відношення до „русскіх" не зміниться від того, що Солженіцин назве їх жертвою неросійського комунізму. Становище зміниться тільки тоді, коли ця „русская" нація перестане бути знаряддям насильства в руках власного комуністичного режиму.

ІХЧ

ЗОРГАНІЗОВАНЕ ЖІНОЦТВО ПРИ ПРАЦІ

Конвенції розподіляють діяльність Союзу Українок Америки на трирічні періоди і їх метою є підсумувати і одобрити зроблену працю та накреслити дальші кроки діяльности СУА. З іншого аспекту — конвенції стоять на сторожі статуту, за яким діє організація, рекомендують уліпшення і нові почини.

Щойно минув один рік по XXI Конвенції у проводі вибраної нової Управи під головством Марії Савчак. Користаючи із прихильности „Свободи", поміщаємо на її сторінках кілька моментів із діяльности СУА.

Головна Управа — вже у підготові до XXI Конвенції СУА — з повною свідомістю важливої історичної події 1000-ліття Хрищення України, працювала над проєктами з цією тематикою.

Конвенція одобрила представлений Головною управою вклад СУА у відзначенні 1000-ліття Хрищення України, тривале значіння якого залишиться надовго. Рішено дати фінансову допомогу Сестрі д-р Софії Сеник на видання її праці англійською мовою п. з. „Історія Української Церкви", як теж дати матеріяльну підтримку Українському Музеєві у влаштуванні виставки ікон та видання із цієї нагоди каталогів. Український Музей не отримав дотації на згадану виставку, але натомість влаштовано виставку під назвою „Дерев'яні храми України, шедеври архітектури", якою Український Музей вшановує Хрищення України. Видано теж прегарний каталог згаданої виставки. Кошти виставки та каталогу були поважні. Матеріяльна підтримка дуже побажана. І це буде вкладом наших відділів у святкування.

Дуже цінний і інформативний матеріял, що в'яжеться із подією впровадження християнської релігії в Україні — це праця д-р Дарії Маркусь „Старовинні друки й видання". Прегарні кольорові фотографічні прозірки із поясненням. Заходом культурно-освітньої референтури СУА, цей виготовлений у кількох копіях матеріял, закупили Окружні Управи і вже користуються ними Відділи СУА, громади, школи, церкви. При фінансовій підтримці це видання може появитися з поясненнями по-англійськи.

Відділ СУА і поодинокі громади користали із фахових історичних експонатів Українського Музею і позичають та виставляють із різних святочних нагод знімки з поясненнями про дерев'яні церкви України, і про зруйновані архітектурні шедеври Києва.

Давніша виставка про українське 1000-літнє поселення у ЗСА теж служить інформацією про наш нарід, його культуру і прив'язання до тисячолітньої української культури. Щоб такі колекції можна було придбати, треба зазначити, що Український Музей мав і має велику підтримку від СУА. Доходи із бенкетів, полуденків, виграші, влаштовувані Округами й Відділами СУА в 1987/1988 роках були повністю призначені на потреби Українського Музею, відзначаючи в цей спосіб 10-ліття його існування.

У громадах Відділи СУА влаштовують доповіді й академії в честь княгині Ольги; 64-ий Відділ доповнив свою колекцію одягом князя Володимира Великого. Колекцію „Історичних одягів України" запрошують в різні місцевості. Теж 64-ий Відділ заплянував конкурс в слові й рисунку дітей на тему Хрищення України, а деякі відділи включилися в такий же конкурс СФУЖО.

Розмовляючи про „Наше Життя" на цю тему можна відчути різну настанову: одні мають закиди, не стають його передплатниками. Інші розуміють важливість офіційозу організації, знаходять його цікавим, користуються навіть матеріялом з давніших чисел.

На підставі наполегливої праці адміністрації „Нашого Життя" довідуємося, що „Наше Життя" находиться у ліпшому стані. Зросло число передплат, а ті, хто його не потребує (наприклад дві особи в родині є членами СУА), дарують передплату для шкіл, або для тих, що цінять журнал, а його передплатити не можуть. (наприклад, „бабусям").

Очевидно, що така ситуація вимагала великої наполегливої уваги членів Говної Управи, голів Округ і голів Відділів і вимагає дальшої праці на протязі цілої каденції. Дискутується про журнал на засіданні Управи, на зустрічах в терені, на окружних з'їздах, на сходинах Відділів. Реалізуються проєкти фінансового забезпечення і справного видавання журналу. Схвалено нові проєкти фінансової допомоги „Нашого Життя".

СУА, як самостійна, без політичного забарвлення організація, включається в конструктивні розмови української громади в ЗСА, бо вірить, що тільки спільним зусиллям можна зробити щось доброго для української справи. У праці Відділів не можна завважити жодної політичної чи релігійної незгоди (жіноча частина нашої громади напевно більш згідлива).

Опінія про СУА в Національній Жіночій Раді ЗСА і у генеральній Федерації Жіночих Клюбів, де ми є членами, є наскрізь позитивна, — завдяки членам, які нас репрезентують, — нас шанують за працьовитість і товариську співпрацю. У 1988 році буде відкритий Музей Іміграції на острові „Свобода", призначений

(Закінчення на стор. 3)

КУТОК БРАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТИ

Різне про братську діяльність

Я хотів би згадати декілька різних справ: поперше: деякі секретарі й інші члени запитують: „Що це значить 'братська діяльність'"? Щоб відповісти на це питання, треба заглянути в давніші статті і повторити деякі з них думки.

Отже братська діяльність („fraternal activity") — це термін, який уживається, щоб описати добрі діла, які братська організація („fraternal benefit society"), така як наша, виконує для своїх членів, для своєї громади і для своєї країни.

Якщо йдеться про УНСоюз, то це може бути щось таке звичайне як зробити збірку для хворого члена Відділу або відвідати його (її), чи спричинитися до того, щоб ваш член користав з стипендійної програми УН Союзу. Також треба включитися у святкування Тисячоліття як Відділ УНСоюзу чи Округа, вчити дітей вашої парафії про безпеку („safety"), або провадити збірку фондів на Державну комісію дослідів Великого голоду в Україні (U.S. Commission on the Ukraine Famine")

Братська діяльність, що її виконає в організований спосіб Відділ чи дана Округа УНСоюзу може бути те саме, що громадська діяльність: добровільно влаштувати культурну, виховну, наукову імпрезу, або започаткувати добродійну акцію, чи включити себе в працю з моляддю, в спортові організації, чи організації при церкві. Це значить загально бути добрим, активним християнином, відповідальним громадянином своєї країни і також популяризувати українську правду.

Ціллю союзового братського координатора є заохочувати кожний Відділ і кожну Округу бути більше активними.

Подруге: однією із діяльностей, до якої Екзекутивний Комітет УНСоюзу і Відділ Братської Діяльности хотів би заохотити членів кожного Відділу і кожної Округи, — то влаштовувати бенкети, на яких могли б відбуватися покази ноші, історичних і народних одягів з різних часів, включно з весільними сукнями і одягом матерів і дочок.

Потретє: УНСоюз буде друкувати різні новинки про своїх членів у „Свободі" і в „Українському Тижневику". Особливо спочатку подаватиме інформації про членів, які відбувають військову службу. При цьому побажано, щоб вояки надсилали свої світлини.

(Закінчення на стор. 3)

Богдан Цимбалістий

ГРОМАДЯНСЬКА ПАСИВНІСТЬ УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ

IV.

Москві вдається приєднати до свого імперського воза чимало осіб з-поміж поневолених народів, бо вона не дискримінує проти них через їхнє національне походження, як це робили поляки, або німці, але навпаки дозволяє їм плекати свої звичаї і свій побут, тільки вимагає послушного служіння інтересам імперії. Свої імперіялістичні зазіхання вона зручно маскує то слов'янофільськими гаслами, то ідеологією міжнародного комунізму. Тому Росії завжди вдавалося знайти охочих з-поміж інших народів до співпраці. А що поневолення України Росією триває вже понад триста років, можна зрозуміти, чому так багато українців пішло цим шляхом. Як писав Євген Сверстюк: „для нас цілими століттями дорога до зради пахла коритом, мундиром, золотом"...

Тарас Шевченко не щадив гострих епітетів для тих „вислужників отечества чужого", „рабів", „підніжків", „перевертнів", „рабів з кокардою на лобі", „облитих московською блекотою".

Другий засіб, що його так вміло вживає Москва — це терор. Як писав Грушевський — „від перших стріч своїх з українською людністю московське правительство тероризувало її незвичайно". Він вказує, „що карна система на Україні від початків історичного життя у всі часи не визначалась суворістю". „Кара смерти практикувалась рідко, звичайно заступалась в'язницею, або вигнанням і такі кари московські, як нещадне биття батогами, або палицями за найрізніші, зовсім несерйозні провини, калічення, засилання на Сибір з відібранням маєтку на „господаря" — для української людности були чимсь жахливим невимовно. Можливість впасти в руки московської адміністрації й підписати таким карам лякала українців, незвичайно. А такі факти московської кари „за зраду" почали вживатись незвичайно широко й робили на українську людність враження незвичайно гнітюче. „З покоління в покоління — пише далі Грушевський, — виховуючись в панічному страху перед цим терором, психологічно незрозумілим і органічно противним українській природі, українська людність втратила кінець кінців усяку психічну відповідність перед ним і виявила незвичайну податливість на вимоги московської політики за котрими стояла та система кар".

(Повищі цитати М. Грушевського взяті зі статті М. Мельника „Три статті Грушевського „Свобода" з 16 і 17-го грудня 1986)

Отак залякуванням Росія приспала Україну. „Заснула Україна, бур'яном укрилась, цвіллю зацвіла", писав Шевченко. За його словами українська громада це „капуста головата", чи „мільйони свинопасів" це „німі раби". До речі Шевченко часто характеризує людей і народи, що жили під терором російської влади „німими рабами", де „від молдавина до фіна всі мовчать", тобто не мають відваги ні змоги виловити свою думку.

У другій половині XIX сторіччя Михайло Драгоманів спостерігав політичну вихолощеність, слабкість і неміччність української громади. Він закидав тодішній інтеліґенції її політичну пасивність. Її патріотизм зводився тільки до культурницької роботи („українофільство") і був позбавлений політичного вістря. Тому він закликав анґажуватися в політичні рухи того часу. Пізніше в XX сторіччі Дмитро Донцов присвятив значну частину свого „Націоналізму" безпощадній критиці тих поколінь українських провансальців, які були позбавлені „інстинкту влади".

Інші діячі того часу спостерігали політичну пасивність і надмірну обережність української інтеліґенції. В листі до діяльного в Полтаві видавця і власника книгарні Григорія Маркевича Микола Лисенко в 1910 році докоряв полтавцям, що вони позамикалися у своїх господах, позалазили на українську фортецю — піч і байдуже до всього на світі, аби тільки, мовляв, тепло і спокійно було". (Цитата зі статті Василя Витвицького: „Музика і політика" „Свобода", 27-го березня 1984)

Оцей вислів „фортеця-піч" походить, мабуть, від нашого сатирика Володимира Самійленка. Своїми сатиричними поезіями з типовими наголовками „На печі", „Патріота Іван", „Патріотична праця" та іншими він глузував з того запічного патріотизму своїх земляків, що обмежувався гучними патріотичними словами і гаслами, або лише мріями, а конкретної роботи не було.

Роки революції ще більше вчили людей бути обережними. Влада в Україні кількакратно мінялася: раз це була влада Української Народної Республіки, потім Гетьманату, то знову денікінців, то большевиків чи якихось анархістів-отаманів і так кількакратно. Так люди привчалися жити за засадою „моя хата з краю, нічого не знаю" і вичікувати чия переможе, щоб потім достосуватися.

Сімдесят років большевицької влади з її терором і постійними змінами т. зв. генеральної лінії партії привчили людей жити „нижче трави, тихше води", тобто не виявляти навіть свого зацікавлення громадянськими справами, не висловлювати своєї опінії, жити тільки своїм професійним, або приватним життям.

Совєтська влада вживає тих самих методів, що царі. Енерґійних і амбітних одиниць з-поміж широких верств народу вона спокушує перспективами особистих користей, їх відриває від свого народу і запрягає до служби в маштабах імперії. Решту населення змушує до мовчанки, до абсолютного послуху і тим самим до громадянської пасивности.

Продовження буде.

У Києві...

(Закінчення зі стор. 1)

засуджена за волю до самобутнього життя в традиціях нашого народу.

Російська Православна Церква несе на собі багатовікову спадщину вірного служіння царям. Разом з ними і вона зазнала катастрофи. Але й нині вона несе слово Боже — так само, як навіть іржаві труби проводять чисту воду джерел. Російська Православна Церква на Україні — це наша реальність. Вона має підтримку держави, яка ніяк не хоче відокремлюватись від церкви і прагне вести її то силою, то миром до природного відмирання... Сумлінно виконує державні доручення, регулярно поповнює Фонд миру, не сміє домагатися розширення своїх прав перед державою і не сміє посягати на виховання дітей в законі Божому.

Чи може і чи сміє вона нести велику тисячолітню спадщину християнства як релігії діяльної?

Важко переоцінити ту спадщину в українському народі — одному з найрелігійніших народів світу. Наша історія, наша етнографія, наша багатюща духовна поезія — все це говорить про народ... Як же могло статись, що внуки тих, що починали і закінчували свій день молитвою, а віталися іменем Бога, тепер довчилися до того, що лаються нерідко іменем Бога? Спершу вони зреклись віри батьків, потім — мови батьків.

...Мусимо якось зрозуміти нашу реальність — буяння дикого жита... Буяння черствої байдужости... Мусимо також зрозуміти феномен післячорнобильського світу, який наче зупинився і завагався над прірвою.

Люди відчули конечність оновлення...

...Стоїмо біля уламків знеціненого слова, відносної істини, осоромленого добра і фарбованої краси — як рибалка біля розбитого корита. І гадаємо: чи не починати казку спочатку...

Але де наш початок? Де загубилася нитка традиції, за якою дитина змалечку знала те, що нині має відкрити для себе вже після отримання диплому? І чи можна чимось замінити посів любови і страху Божого?

...Наче в первісні часи, ми знов догадуємось, що суть усього ховається десь поза облудною видимістю. Але підійматися до віри дуже важко. Опускатися до безбожності — дуже легко... „Ломать — не строить..."

...Відчуваємо дефіцит віри і правди. Прагнемо відновити в собі і навколо себе світ, у якому можна поважати, в якому варто жити.

...Єдина дорога — до Джерела Віри Живої. Воістину — навіщо та дорога, що не веде до Храму? Але в багатьох постає питання: до якого храму обирати дорогу? Слава Богу, маємо зараз значно полегшений доступ до книг Святого Писання. Відчуваємо велику спрагу і духовний голод, якого не відають нині заколисані в сітях споживацтва, неймовірного переситу люди Заходу.

Маємо просвітки надій...

...Постанова Другого Ватиканського Собору про екуменізм була воістину голосом мудрості, що йде від Святого духа... Ідеться ж не про те, щоб народи і громади зрікалися своїх традицій і обрядів в ім'я уніфікованої безвірної єдности... Свято берегти обряди, звичаї, традиції, але — стоячи на колінах перед Спасителем, який заповідав нам єдність і любов".

Повний текст виступу Євгена Сверстюка на Володимирській гірці в Києві 5-го червня 1988 року буде опубліковано в журналі „Сучасність", а також перекладено іншими мовами.

В Ню Йорку...

(Закінчення зі стор. 1)

ваючи свято, згадав також про спеціяльну сторінку у „Свободі" з вартісними статтями трьох речників ОУН й інших авторів і додав, що він щойно повернувся з Европи, де у Роттердамі відбувалися направду величаві відзначення 50-річчя з дня смерти Е. Коновальця з участю понад 600 учасників, в тому числі двох єпископів Української Католицької і Православної Церков та великого числа молоді.

З черги три доповідачі, речники Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України (д-р Роман Борковський), Організації Оборони Чотирьох Свобід України (ред. Володимир Мазур) і Організації Державного Відродження України (інж. Петро Байбак) розглядали тему ОУН і ролю в ній полк. Е. Коновальця в різних аспектах.

Перший доповідач говорив про Е. Коновальця, як військовика і революціонера, зберігача українських військових традицій і мобілізатора українського народу до дальшого визвольного змагу з окупантами рідної землі.

Після слова д-ра Р. Борковського виступила з трьома піснями відома і люблена нюйоркською публікою оперна співачка Марта Кокольська-Мусійчук при акомпаньяменті відомого пяніста Томи Гринькова. Співачка не забула заспівати тужливу, але й під сучасну пору дуже актуальну пісню, „Як давно" Григорія Китастого.

Другий доповідач ред. В. Мазур говорив до теми: „Коновалець — державний муж", називаючи його вояком Хреста і Тризуба, поставивши наголос на важливість існування корпусу Українських Січових Стрільців, сильної під кожним оглядом військової одиниці, яка в багатьох випадках перерішувала бої в нашу користь. Він заявив, що Україна програла Визвольні Змагання, але не припинила битви з комуно-московською імперією за свою державну самостійність. Завдяки ОУН наша нація втрималась на поверхні життя, створила УВО, УПА, УГВР та інші визвольні формації, українці боролись навіть в концтаборах імперії за свої і українського народу права.

Соліст Метрополітальної опери, теперішній диригент хору церкви св. Юра ім. Митрополита А. Шептицького Андрій Добрянський, виконав чотири пісні, між ними „Думу про Матір Україну", яка зробила сильне враження на присутніх. Акомпаньював солістові Т. Гриньків.

Третій доповідач інж. П. Байбак, член Центральної Управи ОДВУ, говорив про перебування Е. Коновальця серед українців у З'єднаних Стейтах Америки і Канаді. Зібрані доповідачем інформації вартують навіть, щоб їх окремо опублікувати, щоб вони залишились, як причинок до історії української еміґрації у цих країнах і впливу Е. Коновальця на розвиток політичного і громадського життя за океаном. Він згадав про велику позитивну роботу ОДВУ в минулому на інформаційному й допомоговому відтинках в обороні українського народу і рішучого протесту проти Голодової облоги України Москвою в 1932-33 роках.

Стефанія Назаркевич-Юзенів фахово і у великому піднесенні прорецитувала вірш Марка Бесслава „Гимн народові героїв". Треба підкреслити, що С. Юзенів це колишня учениця Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької, член СУМА, яка в минулому й тепер бере активну участь у мистецькому житті української громади. На закінчення мистецької програми М. Кокольська-Мусійчук і Андрій Добрянський відспівав дует „Пісня Соборної України" муз. Гайворонського, знову ж таки під акомпаньямент Т. Гринькова. Започаткований солістами Український національний гимн підхопили усі присутні і цим було закінчено цю вдалу під кожним оглядом імпрезу. Перед тим ред. І. Длябога подякував усім за участь і вклад праці, яка увінчалася великим успіхом.

Підготовляли цю імпрезу від ОПВВБУ д-р Р. Борковський, ООЧСУ — ред. В. Мазур і ОДВУ — В. Процик. Цікаву виставку під час свята книжок, поштівок, значків, конверт, газет, портретів тощо — влаштував був колекціонер Василь Харук.

Зорганізоване...

(Закінчення зі ст. 2)

для документації і пам'яті іміґрантів, що прибули до ЗСА. В Музеї Іміґрації, завдяки Окрузі Ню Джерзі, буде гарно представлений український Відділ.

СУА, як член Крайової жіночої ради, бере участь, як співорганізатор у відзначуванні 100-ліття Американської жіночої ради й 100-ліття Міжнародної жіночої ради, що відбудеться при кінці червня і в перших днях липня 1988 роках у Вашінґтоні. Відділ СУА у Вашінґтоні буде працювати при реєстрації, видає путівник по місті, а СУА влаштовує у власному заряді і з власною програмою прийняття для делеґаток різних держав.

Треба сподіватися і вірити, що така видна участь СУА у цих міжнародних імпрезах придбає українській справі зрозуміння і прихильність до наших змагань.

Можна сподіватися, що в той час появиться праця про український жіночий рух д-р Марти Богачевської — Хомяк англійською мовою, до якої поставився позитивно СУА і яка повинна зацікавити українського читача.

Широко розвинуті допомогові акції, стипендійна, медичної допомоги дітям, суспільної суспільної опіки і потребуючим — знані у нашій громаді, тішаться довір'ям та жертвенністю української громади.

СУА переконаний, що потрібні і повинні бути широко організовані світлички для дітей. Українська жінка працює нині професійно і шукає допомоги для опіки над дітьми. Без зацікавлення батьків потрібна і корисна світличка не може існувати.

Ці, що їм знані наведені факти, хай відсвіжать свої враження. Ці, що не знають, хай поцікавляться. Може зродиться в українських жінок охота допомогти у праці, у плянуванні, охота прийти з новими ідеями чи починами. Не всі мають однакову можливість активно працювати в організації: одні не мають можливості через фахове навантаження, домашні обставини, або не мають заінтересування до громадської праці. Але усі українські жінки можуть (повинні) належати до організації. В кожній організації число членів дуже важне. Численне членство підносить повагу у громаді. Чим більше членів, тим більше поле діяльности відділу, Округи СУА. Численне членство становить потрібну фінансову базу для можливості здійснювання цілей, для яких СУА працює уже понад 60 літ.

Різне...

(Закінчення зі стор. 2)

Заохочуємо також Відділи і Округи вшановувати своїх членів з нагоди річниць їхнього членства чи діяльности в УНСоюзі. Описи цього роду подій, враз із світлинами — дуже побажані.

Чи вам відомо про члена чи членкиню у Вашому Відділі чи Окрузі, який (-а) в будь-який спосіб і в будь-якій ділянці відзначилася. Ми хочемо присвятити більше місця для наших членів, ілюструючи їхнє особисте життя. Просимо посилати цього роду матеріяли до координатора Братської Діяльности разом із знімкою.

Не забуваймо про це, що союзова преса існує на це, щоб служити своїм членам. Допоможіть служити вам. Пишіть до нас!

Чи у вашому Відділі ваша праця завершується успіхом? Чи побороли ви труднощі, зв'язані з неактивністю членів? Якщо так, то будь ласка, повідоміть нас про це. Запрошуємо вас посилати ваші завваги до Братського Кутка, поділившись з нами вашими думками і вашим досвідом.

Андрій Воробець

координатор братської діяльности

• • •

Просимо надсилати до нас номінації (разом з біографією вашого кандидата) на звання „Союзовця 1988 року" про що ми вже згадували в „Свободі", 11-го травня ц.р.. Номінації приймаємо до кінця червня ц.р. Посилати їх треба на адресу: Ukrainian National Association, Fraternal Activities Coordinator, 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302.

Об'єднання Українських Лісників і Деревників в Ню Йорку
ділиться сумною вісткою, що дня 2-го червня 1988 р. на 84-му році життя відійшов у Вічність

бл. п. інж.
ПЕТРО ПЯСЕЦЬКИЙ

Глибоке співчуття Синам з Родинами і сестрі Олександрі складає

Управа та Членство ОБУЛІД-у

Ділимося сумною вісткою з Друзями, Знайомими та всім Українським Громадянством, що 7-го червня 1988 р. відійшов у Вічність
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, БРАТ І ДЯДЬКО

бл. п. редактор
Роман Михайлович МАЛАНЧУК
нар. 1912 р. у Львові.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 10-го червня 1988 р. о год. 7-ій веч. в похоронному домі Петра Яреми, 129 Схід 7-ма вул., Ню Йорк.

ПОХОРОН у суботу, 11-го червня 1988 р. о год. 10-ій ранку з катедри св. Володимира, 160-170 Захід 82-га вул., Ню Йорк, на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
ОЛЬГА — дружина
МАРІЯ — дочка
СТЕПАН І МИРОСЛАВ — брати з родинами

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У ДВАДЦЯТЬ П'ЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ невіджалуваного ЧОЛОВІКА, БАТЬКА Й ДІДУНЯ

бл. п.
АНДРІЯ СТАДНИЦЬКОГО
(1908-1963)

у дні 19-го червня 1988 р. будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖБИ:

Церква свв. Сергія і Вакха (Рим)
Церква Преображення Господнього (Прнявор — Югославія)
Церква Непорочного Зачаття св. Анни (Липовляни — Югославія)
Церква св. Миколая (Філядельфія), 20-го червня 1988 р.

Про молитви за Душу Покійного просять:
дружина НАДІЯ
донька МАРІЙКА ГЕЛЬБІҐ з Родиною

З вдячности за виплекання в мені любови до обряду, народу та музики, на нев'янучий вінок у пам'ять нашого Найдорожчого, складаємо:
1000.00 дол. .... на Церкву в Потребі
1000.00 дол. .... на Український Духово-Культурний Центр у Прняворі, Югославія
1000.00 дол. .... на Хор Думка, Ню Йорк

ПІСЛЯ ШЕСТИ РОКІВ переговорів 33 держави осягнули порозуміння щодо того, щоб відкрити Антарктику і впорядкувати розвиток її мінеральних багатств, а передусім копальні нафти. Як звітують американські учасники наради в Новій Зеляндії, порозуміння буде правосильне коли його ратифікує 16 із 20 голосуючих членів Антарктийського договору, що був підписаний ще в 1959 році.

Плити Сестер Василіянок

Заходами Сестер чину св. Василія Великого награно нову платівку для вшанування в цьому Марійському році Пречистої Діви Марії. Нова платівка це гимни в честь Матері Божої, що ними прославляє наш нарід Пречисту Діву продовж 1000-ліття. Музична аранжеровка відомого теперішнього композитора Мирона Федоріва, який є також композитором гимну 1000-ліття, а співають Сестри чину св. Василія Великого.

Платівку чи ленту, як також і інші можна набути в ціні 9 дол., включно з пересилкою, пишучи до: Sisters of St. Basil, 887 N. 24 th St., Philadelphia, Pa., 19130, або телефонуючи на число (215) 763-6932.

М. Руденко визнаний українцем року

Д-р О. Черник (справа) представляє М. і Р. Руденків.

У восьму річницю свого існування УОКЦентр, або точніше його імпрезовий комітет, влаштував 12-го березня успішний бенкет-бенефіс разом з мистецькою програмою. Метою бенкету було не тільки придбання дуже потрібних фондів на розбудову Центру, але також бодай в якійсь мірі віддати гідну увагу сучасним діячам і борцям нашої культури. Ціла імпреза була заздалегідь дбайливо підготована і доволі широко розголошена. Були, однак, побоювання, що з різних причин може прибути небагато людей. Але, на превелике задоволення організаторів, вже перед самим початком відновлена і привітлива заля Центру почала швидко заповнюватися, та навіть перевершувати сподівання. Очевидно, що велика кількість присутніх на даному вечорі була ще одним доказом, що українська громада Філядельфії ставиться з належним зрозумінням як до потреб Центру, так і до його починів.

Бенкет у загальному робив гарне враження і був ведений справно. Д-р А. Черник в імені УОКЦентру привітав гостей, а зокрема представив тих, що сиділи за головним столом. Потім ведення програмою вечора перебрав З. Мазуркевич. Як і було передбачено, в центрі уваги цілого вечора були особливо дорогі гості, які недавно прибули з України — Раїса і Микола Руденки. Коли вони появилися на залі, присутні, встаючи з місць, привітали їх довгими щирими оплесками. А коли д-р Черник попросив Р. і М. Руденків на сцену і від імени УОКЦентру урочисто проголосив, що за непохитну стійкість в обороні національних прав українського народу і його культури Микола Руденко, письменник, основник і керівник Української Гельсінкської Групи визнаний українцем року, виглядало, що апльодисментам не буде кінця. На обличчях усіх присутніх так і видніли пошана і вдячність до цих героїчних постатей. У відповідь з коротким словом виступила Раїса Руденко. Вона сказала, що буде більш вимовною, коли прочитає одну з поезій свого чоловіка, яка теж має відношення і до неї самої... Услід за нею говорив Микола Руденко. У зворушенні він дякував за тепле прийняття і на закінчення теж прочитав один із своїх творів, який викликав у присутніх глибоке враження.

У мистецькій частині вечора виступили співак Богдан Чаплинський, якому знаменито акомпаньювала піяністка Роксоляна Гарасимович і соліст Роман Рудницький. Публіка нагороджувала виконавців рясними оплесками, а особливе відношення виявлено до Романа Рудницького, бо в додатку до його віртуозної гри, філядельфійська публіка вважає його неначе за свого, тому він завжди втішається в неї симпатією.

Під кінець програми, якій З. Мазуркевич надавав гумору, відзначено ще заслуги деяких працівників УОКЦентру, а особливо Христю Кульчицьку, що так безнастанно трудиться збіркою фондів на розбудову Центру і яка цього дня святкувала свої уродини, а відтак Дарію Федак, яка у свою чергу не щадить ні часу, ні енергії. Це власне їй треба завдячувати успіх кожної імпрези, так само як і цієї останньої. Свою вдячність і признання обидвом паням присутні виявили довгими оплесками і відспіванням „Многая літа".

Відзначили Хрищення Руси-України великим концертом

З піднесеним, відновленим духовним відчуттям, горді за велике історичне минуле, з вірою у світле майбутнє, в остаточну перемогу Правди, яку ми пізнали, ставши християнським народом 1000 років тому, об'єднана українська громада Пассейку-Бергена з ініціятиви Відділу УККА у співпраці з католицькою й православною церквами відзначила великою програмою концерту Тисячоліття Хрищення України. Це ж незвичайна подія у житті нашого народу. Християнство наших предків було окрилене сильною вірою. Її несли княжі дружинники на своїх щитах, обороняючи землю Руську перед ордами сходу і півночі, її несло козацтво за своїх прапорах, у боях захищаючи Вітчизну і віру християнську, несли її невмирущі герої УПА, — вона є бастіоном духовної кріпости сьогоднішних каторжників у совєтських концтаборах.

Цю сильну віру мусимо мати ми, — вона є джерелом і нашої сили у боротьбі за права нашого народу. Ми її одідичили в крови від наших хоробрих предків! Цей святий рік дає нам можливість відродитися, обновити себе, пізнавши велику мудрість і моральну чесноту наших прадідів.

Святкування Пассейкської громади є запорукою відродженої національної свідомости продовження християнської традиції українського народу. Виконавцями програми були: мішаний хор „Думка" з Ню Йорку, балетна студія Роми Прийми-Богачевської і бас-баритон Метрополітальної опери А. Добрянський. Відкрив святковий концерт д-р прав К. Ваньо, щирим словом привітав українську громаду, посадника міста, коротко згадав про значення святкування і передав слово представникові УКЦеркви св. о. Миколая М. Грубец. Вона висловила глибоку вдячність Богові, що зволив дожити нам до того святого року, згадала наших братів і сестер в Україні, яким відмовлено всіх людських прав, а головно свобідно молитися і служити Богові.

Від православної церкви св. Вознесіння говорив С. Татаренко. „Благословенний 1988 рік, в якому український народ відзначає у вільному світі історичну подію Тисячоліття Хрищення України, — сказав С. Татаренко. — Ми сьогодні щасливі вітаємо цю велику ідею наших прадідів, яка дала силу нашому народові пережити живими всі лихоліття. Ми повинні бути свідомі нашої відповідальности, що цю ідею християнства, цю історичну правду українського народу, яка в'яже минуле з сучасним і прийдешнім ми мусимо передати нашим дітям і внукам. У наших руках смолоскип нашої правди і якщо ми не передамо його нашим нащадкам, то як вони зможуть понести його у завтрашній день". Прелегент зупинився над переслідуваною Українською Церквою її незаконному підчиненню царському патріярхатови і навів слова з проклямації гатьмана І. Мазепи: „Відомо, що перше ми були те, що москалі тепер, що владу і першенство, назву Русь і історію від нас украли". Далі Татаренко зупинився на найновіших часах облудної пропаганди зафальшованої правдивої історії християнства Східньої Европи Москвою, якою вони заливають вільний світ, закликаючи українців у вільному світі стати в обороні історичної правди нашої церкви і народу, що являється правним спадкоємцем Київської Руси. Промовець закінчив закликом: „Не заклювали тебе, Україно, степові хижаки, не заклює тебе і червона московська потвора".

Концертову частину розпочав хор „Думка" музичними творами „Слава во вишних Богу", муз. Д. Бортнянського, і „Покаянія отверзи ми двери", муз. А. Веделя, обр. О. Кошиця. Ці тяжкі до виконання релігійні твори були виконані прекрасно під мистецьким керівництвом С. Комірного. Хор виконав в'язанку закарпатських народніх пісень, обр. М. Кречко, „Не шуми, калинонько", народна пісня обр. М. Лева і „Пісня про Дніпро", муз. П. Майбороди, акомпаньяментка хору Т. Поташко.

Вокальний ансамбль „Думка" в складі: С. Жила-Качарай, З. Ковбаснюк, М. Дармограй-Мулик, В. Косович, Л. Снігур, У. Стек і Т. Ластовецька під музичним керівництвом М. Лева відспівали: „Гнуться верби понад став", муз. О. Білаша і „Ой заграли трембіти", муз. М. Лева.

З сольовими точками виступив оперовий співак, бас-баритон А. Добрянський. Соліст вибрав музично тяжкі для інтерпретації твори: „Молитва", муз. І. Соневицького, „Кант Божій Матері почаївській", опус 19/2, муз. А. Рудницького, „Великий строк Господь мені поклав", арія з опери „Ярослав Мудрий", муз. Г. Майбороди, Псалом 94, муз. В. Барвінського, а в другому виступі соліст відспівав „Думу", муз. К. Стеценка, „Жита", муз. Н. Нижанківського, та арію з опери „Богдан Хмельницький", муз. К. Данькевича.

Балетна композиція студії Роми Прийми-Богачевської „Боротьба за волю" викликала глибоке враження. Хореографічна композиція присвячена жертвам Чорнобильської трагедії. Перед нами скатована Україна з хрестом (персоніфікація), переслідувана червоними катами, — дух нескорених борців, героїв, супротив народу, надія і чорний провокатор, що шукає жертви. У нерівній боротьбі з червоним катом накінець правда перемагає і Україна побідно підносить хрест перемоги над супостатом у молитві.

Тривалими оплесками публіка висловила виконавцям концерту своє признання і подяку. Керівникам і солістам концерту маленькі „суменята" вручили китиці квітів.

У заключному слові голова Відділу УККА Ярослав Федун склав щиру подяку всім виконавцям, а звертаючись до численної публіки заявив: „Сьогодні об'єднані духово з національною гордістю під знаком хреста і тризуба, соборно відсвяткували ми наше світле 1000-річчя Християнства в Україні і затвердили, що наш князь Володимир Великий охрестив Київську Русь-Україну. Ніхто нам не забере прадідівської віри, в обороні якої наш народ зложив і складає мільйони жертв.

Віримо у світле майбутнє великого українського народу, віримо у соборність і незалежність українського народу і нашої Церкви!".

Відспіванням „Боже великий єдиний" закінчено цей історичний і пам'ятковий день.

А. З. Гелетей

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 15.

М. Д. Німців, Раквілл	100.00
О. Дакгорн, Філядельфія	25.00
Ю. Любінецький, Дрейтон Плейнс	25.00
д-р А. Реннер, Тарзана	20.00
М. Скрипка, Вебстер	20.00
Б. Крамарчук, Торонто	18.00
А. Вовк, Вестон	17.00
М. Каплиста, Філядельфія	16.73
С. Павлишин, Мейпл Гайтс	15.00
Г. Філімончук, Ню Йорк	15.00
В. Білянич, Виндзор	12.00
П. Вариха, Йонкерс	12.00
Б. Волошинович, Ст. Пітерсбурґ	12.00
М. Дозорська, Таксон	12.00
К. Дуда, Виндзор	12.00
Я. Марусин, Виппані	12.00
І. Палій, Йонкерс	12.00
І. Степанчук, Вашінґтон	12.00
Е. Берч, Гантінґтон	10.00
А. Білинська, Чикаґо	10.00
П. Ґенґало, Монтреаль	10.00
Я. Клим, Стоні Крік	10.00
М. Ковальський, Калґари	10.00
Л. Куриляк, Овк Ловн	10.00
д-р Ю. Процик, Ривер Форест	10.00
І. Сось, Силвер Спрінґ	10.00
о. А. Чировський, Палатайн	10.00
П. Шлапак, Ст. Пітерсбурґ	10.00
Ю. Біндас, Семінол	8.00
Н. Іванків, Чикаґо	8.00
П. Лущак, Тандер Бей	8.00
Д. Руденська, Торонто	8.00
О. Клим, Шаумбурґ	7.00
Т. Кузьо, Ґренбі	7.00
Т. Купицький, Ст. Пітерсбурґ	7.00
С. Максимів, Ля Саль	7.00
А. Паньків, Клівленд	7.00
І. Пасічник, Ремзі	7.00
О. Петришин, Тандер Бей	7.00
І. Пирожак, Торонто	7.00
д-р П. Попадюк, Мінneаполіс	7.00
М. Сулима, Рочестир	7.00
В. Шаран, Ричмонд Гилл	7.00
І. К. Янко, Норт Берґен	7.00
М. Яросевич, Давнерс Ґров	7.00
О. Ґембатюк, Вестон	6.00
А. Бугель, Міссісаґа	5.00
М. Кіс, Сен Бруно	5.00
С. Микитюк, Монтреаль	5.00
М. Пилипчак, Норт Берґен	5.00
В. Пітьо, Матаван	5.00
Ю. Савдик, Міссіссаґа	5.00
С. Савчук, Елмгирст	5.00
д-р М. Фішер Слиж, Вестон	5.00
Д. Шумило, Ленсдейл	5.00
Т. Войтів, Едмонтон	4.00
Т. Загаєвич, Клівленд	4.00
П. Ліщак, Янґставн	4.00
І. Мороз, Бінґгемтон	4.00
М. Костів, Торренс	3.00
І. Блішак, Едвардсвілл	2.00
І. Букачевський, Едисон	2.00
Д. Візниця, Ню Бранзвик	2.00
З. Воробець, Нюарк	2.00
Г. Врецьона, Бей Шор	2.00
П. Врублівський, Давнерс Ґров	2.00
Е. Гойдиш, Вестбири	2.00
З. Григоренко, Лонг Айленд Сіті	2.00
Д. Ґупич, Чикаґо	2.00
Н. Даниш, Ню Йорк	2.00
І. Демків, Асторія	2.00
В. Дигдало, Воррен	2.00
М. Євчин, Кінґстон	2.00
О. Жулинський, Ірвінґтон	2.00
А. Кармазин, Аліквіппа	2.00
І. Кащак, Рочестер	2.00
С. Ковальчук, Філядельфія	2.00
Т. Ковбасюк, Клівленд	2.00
О. Кулицький, Ст. Ленард	2.00
Ю. Левченко, Дірборн	2.00
П. Лещишин, Рочестер	2.00
Д. Мохенчук, Сиракюзи	2.00
І. Мандро, Летґем	2.00
С. Орловський, Ню Полц	2.00
В. Партикевич, Елк Ґров	2.00
Ф. Петрик, Левіттавн	2.00
П. Піжицький, Ст. Катаринс	2.00
П. Потапенко, Дітройт	2.00
З. Товпаш, Наєнтик	2.00
М. Трипняк, Лорейн	2.00
М. Троч, Парма	2.00
І. Тромса-Турчак, Трамбул	2.00
Т. Ігорчак, Філядельфія	2.00
М. Угриняк, Виндзор	2.00
А. Фалько, Сеймор	2.00
В. Чорненький, Фінікс	2.00
П. Шмаґала, Істон	2.00
І. Шпак, Джексон	2.00
Л. Якемів, Гаррисон	2.00
В. Яровенко, Ґрін Брук	2.00

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

АНДРІЙ КРИВИЙ, член УНС Відд. 149-го Т-ва Рождества Пречистої Діви Марії в Лякаванна, Н.И., помер 15-го травня 1988 року на 70-му році життя. Нар. 8-го травня 1919 року в селі Іванчине, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Анну, дочку Ґлорію Джуліґан, синів Стефана і Івана, внуків Джефрі, Майкел і Джеремі. Похорон відбувся 18-го травня 1988 року на цвинтарі Святого Хреста в Лякаванна, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

СТЕПАН АДРІЙ ЛУКАЧ, член УНС Відд. 282-го ім. Непорочного Зачаття у Вілкіс Беррі, Па., помер 4-го травня 1988 року на 50 році життя. Нар. 11-го грудня 1937 року у Вілкіс Беррі, Па. Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку дружину Беллі Марій, дочку Белі Шарон; синів Стефана Расна і Марка Андрія; маму Катерину і сестер Марію Болоську, Софію Каролетті і Ольгу Косік. Похорон відбувся 7-го травня 1988 року на цвинтарі свв. Петра і Павла у Вілкіс Беррі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Мері Болоскі, секр.